

אלא, כל היכא דאתא ולא אייתי [שנראה בעזרה ולא הביא עמו קרבן], דכולי עלמא – בין רבי יוחנן ובין ריש לקיש – לא פליגי דעייל, ומתחזי, ונפיק [הרי זה נראה ויוצא], שלכולי עלמא אינו חייב להביא עמו קרבן, שהרי אמרה תורה: מה אני בחנם, אף אתם בחנם. (7)

כי פליגי: דאתא ואייתי, כאשר כבר נראה פעם אחת, והביא קרבן בתורת עולת ראייה, האם כשבא בפעם נוספת, ומבקש להקריב קרבן נוסף לשם עולת ראייה, אם מקבלין הימנו קרבן זה ומקריבים אותו לשם עולת ראייה:

רבי יוחנן אמר: משנתנו "אלו דברים שאין להם שיעור... הראיון" – מדברת בראיית פנים בעזרה.

וסוברת, כי רק ראיית פנים בעזרה הוא דאין לה שיעור.

הא לקרבן עולת ראייה, יש לה שיעור, ואין מקבלין הימנו עולת ראייה, אלא אם כן יביאה בתורת קרבן נדבה גרידא.

וריש לקיש אמר: ה"ראיון" המוזכר במשנתנו, משמעותו היא ראיית פנים בקרבן! ומשמיעה המשנה דאפילו קרבן נמי אין לו שיעור, ויכול להביא עולות להקריבם לשם עולת ראייה בכל פעם שמתראה בעזרה. (8)

איתיביה לריש לקיש:

הרי כתיב: "הוקר מנע רגלך מבית רעך" [מבית אוהבך, הקב"ה, שקרא לישראל "רעיו" שנאמר "למען אחי ורעי"], כדי ללמדך: אל תביא קרבנות חובה לבית הקב"ה יותר מן החיוב שקצבה תורה [מרומי שדה]!?

וומשנינן: התם – בכתוב "הוקר רגלך מבית רעך" – מיירי בהטאות ואשמות, לומר שלא יחטא ויתחייב בהטאות ואשמות. אבל עולת ראייה, יכול להביא כמה שירצה, ואין בה שיעור.

וכדרכי לוי, שפירש כך את הפסוק:

דרבי לוי רמי [הקשה סתירת הפסוקים זה לזה]:

כתיב "הוקר רגלך מבית רעך", ומשמע שלא ירבה בקרבנות חובה.

וכתיב "אבא ביתך בעולות", ומשמע: יכול להביא הרבה עולות!?

ומפרש רבי לוי דלא קשיא:

כאן – הוקר רגלך מבית רעך – בהטאות ואשמות.

כאן – אבוא ביתך בעולות – בעולות ראייה, ושלמים של חגיגה, כדכתיב "אבוא ביתך". והיינו עליה לרגל [מרומי שדה].

תניא נמו הכי:

7. כתב הטורי אבן: היינו בשאר ימות הרגל, אבל בעיקר הרגל חייב להביא קרבן בכל פעם שמתראה, שהרי לא מצינו שתחזור בה הגמרא

מזה.

8. כתב ספר מרומי שדה, דרבי יוחנן וריש לקיש נחלקו בפירוש הברייתא: מה אני בחנם אף אתם